నాగరికత నర్తించని ఆ రోజుల్లో.. అందమైన విజయనగరం వీధుల్లో..

నలభైఏళ్ళ క్రిందట..

జాబిలి పంచింది వెన్నెల వెలుగా...వెండి మంటా..?

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి)

11

మధ్యాహ్నం నిద్రలేచి, ఇంకా బద్ధకకంగా ఉంటే గదిలోనే కూర్చుని పేపరు చదువుకుంటున్నాను. వీధి వసారాలో కూచుని శోభనాద్రిగారు ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నారు. అప్పటికి ఎండ వాలు పడుతోంది. వేడి తగ్గి చల్లగాలి క్రమంగా పుంజుకునే సమయం.

ఉన్నట్టుండి ఎవరో పిలిచినట్టయితే, చుట్టూ చూశాను.

"ఏమండోయ్! మిమ్మల్నే!"

గొంతు గుర్తుపట్టాను. వెల్లకిలా పడుకున్నానేమో మా గదికీ ఇంటి వారి వాటాకీ మధ్యనున్న గోడమీంచి సుబ్బులు ముఖం కనిపిస్తే తెల్లబోయాను.

"అదేమిటి ఆ పని?" అన్నాను.

నవ్వింది.

"నేనేం గోడలెక్కడం లేదు లెండి. మామ్మ అటక మీద ఆవకాయ జాడీలను దింపమంది" అంది.

కావిరంగు పట్టు చీరకొంగు మాత్రం తెలుస్తోంది. చీర బిగువుగా భుజం చుట్టూ అల్లుకుపోయి ఉంది. జుత్తు చెమటకి ముఖానికి అంటుకుపోయింది. జడని గుండ్రంగా తిప్పి ముడిలాగ చుట్టింది.

"నువ్విప్పుడు ఎలా ఉన్నావో తెలుసా?" అన్నాను, అలా వెల్లకిలా పడుకునే.

నవ్వుతూ "చెప్పండి" అంది.

"వరాలిచ్చే దేవతలా ఉన్నావు" అన్నాను కళ్ళలో కోరికనంతటినీ పొదిగి.

అర్థమయిందో లేక కాకపోయినా అయినట్టు మాట్లాడిందో తెలీదు కాని వెంటనే సమాధానం వచ్చింది. "మీరు ఏం వరం కోరినా నేనిప్పుడు ఇవ్వగలిగింది ఆవకాయే" కిలకిలమంది.

"ఎందుకే అంత నవ్వు?" అని ముసలమ్మ గొంతు వినిపించింది.

"ఏం లేదు మామ్మా!"

"ఇప్పుడెందుకెక్కావు అటకమీదికి? సాయంకాలం దింపుకోవచ్చుగా!"

కొంత విస్మయం కలిగింది. ఇప్పుడు అలా రావడంలో ప్రత్యేకత ఏమిటి? ఆలోచిస్తూండగానే గోడమీద పెదవులు నిలిచేలా వంటి "ఒక్కసారి డాబా మీదకు వస్తారా? మాట్లాడాలి" అంది.

తల తిరిగిపోయింది నాకు. చటుక్కున లేచి తొందర తొందరగా ముఖం కడుక్కుని పెరటి వేపు నుంచి ఇంటి చుట్టూ తిరిగి వచ్చి డాబా మెట్లెక్కాను.

ఈ లోగా ఎప్పుడు మార్చిందో కనకాంబరం రంగు చీర కట్టుకుని తడి చీర ఆరేస్తూ కనిపించింది సుబ్బులు. పిట్టగోడ మీద కూచున్నాను. నన్నసలు చూడనే చూడనట్టు పిలవనట్టే చీర ఆరేయడలోనే నిమగ్నం అయిపోతే, నిశ్శబ్దంగా ఆమె కదలికల్ని గమనిస్తున్నాను.

ఎంత సేపూ అటూ ఇటూ చూస్తుందే కాని మాట్లాడదు. ఆ నవ్వూ, ఆ చొరవా ఏమయింది?

"సుబ్బులూ!" అన్నాను ఉండబట్టక

"ఉండండి" అంది కళ్ళతో... నేను ఆమెను బ్రతిమాలి పిలుచుకు వచ్చినట్టు. *ఈ టెక్నిక్ మగవాడికి చస్తే చాతకాదు. అవలంబించినా బాగుండదు.*

మాష్టారు చెప్పే పాఠం కోసం బుద్దిగా కూర్చున్న విద్యార్థిలాగ పిట్టగోడమీద కూచుని, ఆకాశాన్నీ, అరటి చెట్లనీ, ఎగిరే పిట్టల్నీ చూస్తున్నాను.

చీర ఆరవేయడం పూర్తయింది. వీధి అంతా ఒక్కసారి కలయజూసింది. పిట్టగోడ మీద నాకు ఎదురుగా కూచుని "ఇప్పుడు చెప్పండి" అంది.

నేను తెల్లబోయి "అదేమిటి! నువ్వు మాట్లాడాలన్నావుగా?"

ఫకాలున నవ్వి "అయ్యో పిచ్చి! నేను అంటే అన్నాను. పోనీ మీరు మాట్లాడకూడదా? "

ఇటువంటి సందర్భాలలో మాటల కన్న, మాటల వెనకనున్న భావాల ప్రాముఖ్యం ఎక్కువని అర్థం కాలేదు నాకు. తరువాత ఆలోచించాను. `మాట్లాడాలి` అనక, "మీతో మాట్లాడాలి, రండి" అంటుందా ఏ ఆడదయినా?

నాకే మాటలూ పెగల్లేదు. అదేమిటో ఇది చాలా విచిత్రమయిన అనుభవం. ఏ పనయినా దానికాపేరు పెడితే ఈడిగిలపడ్డట్టు, యథాలాపంగా జరిపితే ఉండదు. మాటల పేరిట ఏం మాట్లాడాలి?

"ఒక్క మాట చెప్పనా!"

"చెపితే వినాలనేగా వచ్చింది?"

"మీరేమీ అనుకోకపోతే ఒక సలహా" అని ఆగింది.

ఏం చెపుతుందోనని వణికాను. "మీరు పైజమా, లాల్చీ వెయ్యడం మానెయ్యాలి. మెడ పొడుగు. చూడడానికి అందంగా ఉండదు" అని నవ్వు ఆపుకుంది.

చాలా సిగ్గుపడ్డాను. ఏం మాట్లాడాలో తెలీక వీధివేపు చూస్తూ కూచున్నాను. *ఒక అమ్మాయి నా గురించి విమర్శించటం అదే మొదటి సారి. ఆ తర్వాత దాదాపు పది పన్నెండేళ్ళ పాటు అటువంటి బట్టలు తొడుక్కోలేదు.*

"ఏమీ అనుకోరు కదూ?" అంది అంతలో. చాలా నమ్మకంగా క్షమాపణ చెపుతున్న ధ్వని ఆ గొంతులో వినిపించింది.

నేను తలూపాను. *విమర్శతో ఎదుటి వ్యక్తి మీద విచిత్రమైన ఆధిక్యాన్ని సాధించవచ్చునని ఆ క్షణంలో అర్థమయింది* నాకు. చాలా సేపటివరకూ ఎందుకనో ఆమెకంటే ఒక మెట్టు క్రిందుగా నిలబడ్డట్టు భావించుకుని కుంచించుకుపోయాను.

"మీరు మాట్లాడకపోతే ఇలాగే మాటలు వెదుక్కోవాలి" అంది మళ్ళీ.

అప్పటికి ఆమె జవాబు చెప్పలేని ప్రశ్న ఒకటి సిద్ధం చేశాను.

"ఇంత బాగా మాట్లాడుతారే, ఇన్నాళ్ళూ ఇలా తప్పించుకు తిరిగారేం మరి?"

నవ్వింది. "ఏం ప్రశ్నండీ అది?" అని ఊరుకుంది సుబ్బులు.

"అది జవాబు కాదు" అన్నాను.

సుబ్బులు ముఖం ఎటువేపో తిప్పుకుంది. "మరెప్పుడయినా చెపుతాను దీనికి సమాధానం" అనేసింది.

"నువ్వు చదువుకుంటే చాలా బాగుండేది. దుర్గా, శారదా వాళ్ళలాగ ఈ తెలివితేటలు ఇంకా రాణింపుకు వచ్చేవి."

నా వేపు విచిత్రంగా చూసింది.

"నీ స్నేహితురాళ్ళు కాలేజీకి వెళ్ళి చదువుకుంటూంటే నువ్విలా మీ మామ్మకి సహాయం చేస్తూ ఇంట్లోనే గడపడం దిగులుగా, చికాకుగా లేదూ!"

"నాకేం లేదు. హాయిగా ఉంది. అసలు నాకే చదువు మీద మనసు లేదు. ఇంట్లో పనిచేస్తూ తిరగాలంటేనే ఇష్టం" అంది బద్ధకంగా చేతులు వెనక్కి తిప్పుతూ. సుబ్బుల్ని అంత దగ్గరగా ఎప్పుడూ చూడలేదేమో,లేదా అంత జాగ్రత్తగా ఎప్పుడూ గమనించలేదు. చదువుకుంటున్న ఆమె స్నేహితురాళ్ళకంటే సుబ్బులే తృప్తికరంగా కనిపించింది. *కొందరికి చన్నీళ్ళు నెత్తిన దిమ్మరించుకోవాలనుంటుంది. కొందరికి వేడినీళ్ళు స్నానం చెయ్యాలని ఉంటుంది. అది అభిరుచి భేదం. అంత మాత్రాన చన్నీళ్ళు చేసేవాడిని చూసి జాలిపడనక్కరలేదు.*

"చదువంటే ఎందుకని ఇష్టం లేదు!" అన్నాను.

"అబ్బో! అది చాలా పెద్ద కథలెండి" అంది . గాలికి ఎగిరే పైట చెంగును నడుం చుట్టూ తిప్పింది. శరీరం వంపులు అందంగా, నిండుగా, కనిపించాయి. సంధించిన ధనస్సులాగ కనిపించింది సుబ్బులు.

"ఫరవాలేదు, వింటా, చెప్పు" అన్నాను.

సుబ్బులు కళ్ళకి ఒక ప్రత్యేకత ఉంది. అవి సాధారణంగా మాట్లాడే వ్యక్తిని సూటిగా చూడవు. అతని చూట్టూ ఉన్న వాతావరణాన్ని పరికిస్తూ ఉంటాయి. ఆ వాతావరణంలో మంచి చెడ్డల్ని బేరీజు వేస్తుంటాయి.

"చెపుతా, కాస్త దగ్గరగా జరగండి" అంది. ఇది కథకుడి మొదటి ట్రేడ్ ట్రిక్? అంటే ప్రారంభించక ముందే కొంత ఆసక్తిని ఆకట్టుకునే ప్రయత్నమిది.

"మా నాన్నగారూ, మా తాతగారూ ఎక్కువ మాట్లాడుకోరు తెలుసా?"

"ఎందుకని?"

"మా నాన్నగారికి మేనరికం చేశారు తాతయ్య. నాన్నగారి కది ఇష్టం లేదు. ఎంచేతనంటే మా అమ్మకి చిన్నప్పుడెప్పుడో ఫిట్స్ వచ్చాయట. అందుకని మామ్మ కూడా వెనకాడితే, ఈ తాతయ్యే పట్టుదలగా పెళ్ళిచేయించాడు మనవరాలి మీద మక్కువతో. నేను పుట్టాక అమ్మకి ఫిట్స్ తగ్గిపోయాయి. కాని, ఇన్నాళ్ళూ నాన్నగారి అయిష్టత, చిన్నచూపు కారణంగా ఆమె మనస్సు దెబ్బతింది. అమ్మ చాలా నాజూకు, చిన్నమాటకి పది రోజులు బాధపడుతుంది. పెళ్ళయిన దగ్గరనుంచీ నాన్నగారి అసంతృప్తికీ, అయిష్టతకీ ఎదురు నిలవలేక పోయింది. నేను పుట్టాక అమ్మ ఆరోగ్యం మారింది. నాన్నగారూ క్రమంగా మారారు. అయితే ముందు అనుభవాలు అమ్మ మనసులో

చేసిన గాయాలు మారలేదు. పైగా నేను భూమి మీద పడగానే నాన్నగారిలో కలిగిన మార్పు స్వార్థభూయిష్టంగా కనిపించింది. అప్పట్నుంచీ అమ్మ దూరంగా ఉండడం ప్రారంభించింది. ఈ విముఖత, నిశ్శబ్దంగా రోజులు వెళ్ళబుచ్చడం ఎంతో కాలం సాగలేదు. నాకప్పుడు అయిదో ఏడనుకుంటాను. ఒకరోజున నేను లేచేసరికి అమ్మ భోరున ఏడుస్తోంది. ఉన్నట్టుండి మధ్య మధ్య నవ్వుతోంది. నాన్నగారు ఏదో నచ్చజెప్పబోతున్నారు. బుజ్జగిస్తున్నారు. బ్రతిమాలుతున్నారు. కాని అమ్మ ఆగలేదు. కోప్పడ్డారు, తిట్టారు. ఆఖరికి కొడతానని బెదిరించారు. అమ్మ నవ్వింది. నాన్నగారిని ఏవేవో మాటలంది. మరో గంటలో ఆసుపత్రి లారీ వచ్చింది. అమ్మని ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళారు. నాకు బాగా జ్ఞాపకం. నాన్నగారు దిగులుగా ఇంటికి తిరిగివస్తే "అమ్మ ఏది నాన్నా!" అని అడిగాను.

"వంట్లో బాగోలేదమ్మా! ఆసుపత్రిలో చేర్పించాను" అన్నారు నన్ను ఎత్తుకుని.

నాకింక ఏమీ తోచలేదు. ఒకటే ప్రశ్న వేశాను. "అమ్మ లేకపోతే నా జడ ఎవరు వేస్తారు నాన్నా?"

నాన్నగారికి కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి. నాకు నూనె రాసి, ఎలా వెయ్యాలో నా దగ్గరే నేర్చుకుని, నాకు జడ అల్లి పువ్వులు పెట్టేవారు. సాయంకాలం ఎత్తుకుని ఆసుపత్రికి తీసుకువెళ్ళి అమ్మని చూపించేవారు. నన్ను చూడగానే అమ్మ రెండు చేతులూ చాచి ఎత్తుకుని, ముద్దుల వర్షం కురిపించేది. అంతలో ఏడ్చేది. నేనున్నంత సేపూ ఏమీ గొడవ చేసేది కాదు. తర్వాత మా తాతయ్య (అమ్మ తండ్రి) అమ్మమ్మా వచ్చారు. తాతయ్య అమ్మ బాధని చూడలేకపోయారు. చాలా కుమిలిపోయారు. తర్వాత ఓ సంవత్సరానికి పోయారు. ఆయన పోయాక మా అమ్మమ్మ కూడా ఎంతో కాలం బ్రతకలేదు. అసలే గుండెజబ్బు మనిషి ఓ రోజు సుఖంగా ప్రాణం వదిలింది. ఆ రోజుల్లో ఈ తాతయ్యా, మామ్మా కూడా వచ్చి నాన్నగారిని ఓదార్చారు. మరో ఆరునెలలకి అమ్మ ఆస్పత్రి నుండి వచ్చింది. కాని అప్పటికి అమ్మ మారిపోయింది. ఎప్పుడూ బలహీనంగా, పరాకుగా ఉండేది. నాకు అమ్మ ప్రేమంటే ఎక్కువగా తెలిసేది కాదు. పరాయి పిల్లయినట్టు నా చేత పనులు చేయించేది. చెయ్యకపోతే తిట్టేది. ఆ తిట్లలో కొన్ని నన్ను ఉద్దేశించి ఉండేవి. నాన్న నన్ను దయతో దగ్గరకి తీసుకుని ఊరుకోబెట్టేవారు. ఎప్పుడన్నా కళ్ళనీరు కారిస్తే "ఊరుకో అమ్మా! ఏమీ అనుకోకు, అమ్మకేం తెలీదు" అని ఓదార్చేవారు. తాతయ్యకి మాత్రం నాన్నంటే కోపం. ఆయన అమ్మని మొదట్నుంచీ సరిగా చూసుకుని ఉంటే ఇలా జరిగేది కాదని. ఇవి అనుకోడానికి బాగానే ఉంటాయి, కాని అప్పుడేం తెలుస్తుంది. నాన్నగారు మాత్రం ఏం చేస్తారు? ఫిట్సు ఉన్న అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ఏ పెళ్ళికాని అబ్బాయి ఒప్పుకుంటాడు? అయినా అమ్మకి ఆరోగ్యం పాడయాక నాన్నగారు పూర్తిగా మారిపోయారు. అప్పటికే నా పుట్టుక చాలా మార్చేసింది. ఇప్పుడు నాన్నగారిని చూస్తే ఆ పాత కథ అంతా నిజమేనా అని అనుమానం కలుగుతుంది."

ఏదో ఆలోచిస్తూ ఒక్కక్షణం ఆగింది సుబ్బులు.

వేదాంత బోధ చేస్తున్న ఋషిని చూస్తున్నట్టు నిశ్శబ్దంగా ఆమె ముఖం చూస్తూ కూర్చున్నాను.

మళ్ళీ ప్రారంభించింది. "నేను చిన్న తనం నుంచీ స్కూలుకి వెళుతున్నానన్నమాటే గాని ఇంటికి వచ్చాక అమ్మకి అన్ని పనులూ చేసి పెట్టవలసిందే నాన్నగారికి భోజనానికి పీట వేసి, కంచం నీళ్ళూ కూడా నేనేపెట్టి, పరికిణీ మార్చుకుని స్కూలుకి పరిగెత్తేదాన్ని. మళ్ళీ వచ్చాక ఇంటిపని. చదువుకి టైముండేది కాదు. హోం వర్క్ చెయ్యలేక పోయేదాన్ని. ఆవకాయ రోజులు వచ్చాయంటే పెద్దపని. అప్పడాలు, వడియాలు పెట్టాలన్నా చేతినిండా పని. చదువుకోవాలని ఎంతో కోరిక ఉండేది. కాని చదవలేకపోయేదాన్ని. కళ్ళనీళ్ళు వచ్చేవి. దీపం ముందు అలాగే నిద్రపోతే నాన్నగారు తీసుకెళ్ళి పక్కమీద పడుకోబెట్టి దుప్పటి కప్పేవారు.

"నేను అయిదో క్లాసు అందరికంటే ఫస్టుగా ప్యాసయాను. హైస్కూల్లో చేరుస్తానని నాన్నగారు మాటకిచ్చారు. చేరిస్తే నూతిలో పడి చస్తానని అమ్మ బెదరించింది. మూడు రోజులు నాన్నగారు అమ్మకి నచ్చజెప్పబోయారు. రోజూ వంట కూడా నేనే చేస్తానని అమ్మని బ్రతిమాలాను. కాని అమ్మది ఒకటే పట్టు. చదువుకున్నా ఖర్మం బాగులేకపోతే తన బ్రతుకే అవుతుందనేది. కాని నాన్నని చేసుకోవడం వల్లనే అమ్మ బ్రతుకు ఈ మాత్రమయినా ప్రశాంతంగా గడిచిందని ఎప్పుడూ గ్రహించలేదు. ఇక అమ్మని కాదనలేక నన్నే కాదన్నారు

నాన్నగారు. "నువ్వు ఇంటిదగ్గరే బాగా చదువుకో అమ్మా, కాశీ తీసుకెళ్ళి నీ చేత పరీక్షలు రాయిస్తాను" అన్నారు నా భుజం తట్టి. అలా చదువు సాగదని తెలుసు. అయినా నవ్వి 'అలాగే నాన్న!' అని ఊరుకున్నాను. ఆ తర్వాత చదువు సాగలేదు. దాని మీద ఆసక్తి క్రమంగా చచ్చిపోతూ వచ్చింది. ఇప్పుడు నాకు చదువుకోవాలనే ధ్యాస అసలు లేదు. ఎప్పుడైనా పత్రికలు చూస్తాను. బొమ్మల్ని చూస్తాను. ఏవైనా చిన్న చిన్న కథలు కూడబలుక్కుని చదువుతాను. అంతకంటే నాకు చదువు రాదు" అని ఆగింది.

నేను దిగ్భ్రమతో కథంతా విన్నాను.

"ఇంతకూ నీ చదువుకి మీ అమ్మే అడ్డు వచ్చిందన్నమాట."

నవ్వింది, "కాదు, మా అమ్మ జబ్బు అడ్డొచ్చింది. లేకపోతే అమ్మ చాలా మంచిది. నా అయిదో ఏట పిచ్చి ఎత్తకముందు అమ్మ ఆప్యాయత, ఆసుపత్రిలో అమ్మ ముద్దులు ఇంకా గుర్తుండిపోయాయి. తర్వాత కరెంట్ పెట్టించారు. పిచ్చి పోయింది. కాని పిచ్చితో పాటు మా మీద అభిమానమూ పోయింది" అంది నవ్వుతూ. "నా జీవితంలో పుట్టి బుద్దెరిగాక అమ్మకు దూరంగా ఉండడం ఇదే మొదటిసారి. నేను పెద్దదాన్నయాక ఈ మధ్య తాతయ్య మా దగ్గరికి వచ్చారు. నన్ను చూసి ఒక్కసారి భోరున ఏడ్చేశారు. మొదటి సారి నాన్ననీ, నన్నూ చూసి ఆ రాత్రంతా కబుర్లు చెప్పారు..." అని ఆగి మళ్ళీ చెప్పింది. "పట్టుబట్టి నన్ను తనతో తీసుకువచ్చారు. నాకు పని లేకపోతే తోచదు. మామ్మ వద్దంటున్నా ఏదో పనిలో కల్పించుకుంటాను. పని చెప్పకపోతే నన్ను ఒంటరిని చేసినట్టనిపిస్తుంది." అని నవ్వేసింది సుబ్బులు. "అదండీ నా చదువు సంగతి... బావుందా?" అన్నట్టు కళ్ళెగరేసింది.

జాలితో ఆమె ముఖం చూశాను. కాని నా నుంచి జాలిని ఆశిస్తున్నట్లు లేదు. ఆ కథలో బ్రతికి, ఆ కథలో పాత్రయిన ఆమెకు దానివల్ల దుఃఖం రాలేదు. కాని నాకు గొంతు పెగల్లేదు.

"అయ్యో! పాపం!" అన్నాను.

"చూశారా మాట్లాడమన్నారు, మాట్లాడేశాను. ఈ మధ్య ఎవరితోనూ ఇంతసేపు మాట్లాడలేదు. ఈ విశేషాలన్నీ ఎవరితోనూ చెప్పలేదు" అంది పిట్టగోడ మీంచి దిగుతూ.

కళ్ళింకా చుట్టూ పచార్లు చేస్తున్నాయి.

అంతలో నా వేపు తిరిగి "ఇదెవ్వరికీ చెప్పరు కదూ...!?" అంది.

నేను ఆశ్చర్యపడ్డాను, "ఇందులో రహస్యమేముంది? తెలిసినవాళ్ళు నీ మీద జాలిపడతారు అంతేగా?"

"నాకు జాలీ వద్దు, ఏమీ వద్దు బాబూ. నన్నిలాగే ఉండనివ్వండి. చెప్పండి. ఎవరితోనూ అనరు కదూ...?" అనడిగింది మళ్ళీ.

"అలాగే. చెప్పను" అన్నాను.

అంతటితో ఊరుకోలేదు. నాకు దగ్గరగా వచ్చి హఠాత్తుగా నా చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకుంది. "నా చేతిలో చెయ్యి వెయ్యాలి" అంది నవ్వుతూ.

ఆమె స్పర్శకి నేను పులకించిపోయాను. ఆనందాతిరేకంతో ఆమె ముఖం చూస్తూ ఉండిపోయాను ఎంతసేపో. తర్వాత మెల్లగా అన్నాను.

"నేను వేసేదేమిటి? నువ్వే నా చేతిని తీసుకున్నావుగా!"

నా ముఖంలోకి చూసి నవ్వింది. నా చెయ్యి వదల్లేదింకా. రోడ్డు వేపు చాలాసేపు చూసి మళ్ళీ అంది.

"ఇప్పుడు మీకొకర్ని చూపించేదా?"

"ఎవర్ని?" అన్నాను కుతూహలంతో

"మొన్న నన్ను చూడడానికి వచ్చారే ! ఆ పెళ్ళికొడుకు అతనే" అని కళ్ళతో చూపించింది.

అటు చూశాను విస్మయంతో. డ్రైవరు దుర్గారావు ఇంటికి ఇటు పక్క ఇంటి డాబా మీద పొడుగాటి మనిషి కనిపించాడు. అతణ్ణి చూసి చటుక్కున ఆమె చేతిలోంచి చెయ్యి లాగేసుకున్నాను.

12

చీకటికీ వెలుగుకీ మధ్యనున్న రహస్యాన్ని అతి సుతారంగా విప్పే ఉషోదయంలో నిద్రనీ, జాగ్రదవస్థనీ వేరు చేస్తూ ఆ సన్నని గొంతు సంధ్య వేళ పలకరించింది. మెల్లిగా తెలివొస్తోంది. కాని గొంతు గుర్తు తెలియలేదు. ఉదయపు గాలికి రాలిన పువ్వుల్లాగ కలకలమంటూ మధ్య మధ్య ఆడపిల్లల నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి. అంత తియ్యటి పాటమీద వాళ్ళకి లక్ష్యం ఉన్నట్లు లేదు. ఇక నిద్ర రానని తిరస్కరించింది. లేచాను. కిటికీలోంచి పక్కనే ఉన్న చెట్టు నీడలో ఆడపిల్లలంతా కనిపించారు. అందరూ ఏదో పేరంటానికి బయలుదేరుతున్నట్టు అందమయిన బట్టలు కట్టుకున్నారు. ఇంకా తెల్లారలేదు. పెరట్లో దీపం వాళ్ళ ముఖాల మీద పడుతోంది. ఒక చెట్టుకు ఉయ్యాల కట్టి ఊగుతున్నారు. తెగిపోయిన మనస్సు విలవిలలాడినట్టు అటూ ఇటూ కదిలే ఉయ్యాలలో శారద కనిపించింది. అందరూ పెద్ద బొట్లు దిద్దుకుని, గంధం రాసుకుని కనిపించారు.

అనుకోకుండా నాకళ్ళు నాక్కావలసిన వ్యక్తికోసం వెదికాయి. బొగడ చెట్టుకి చెయ్యి ఆనించి చోద్యం చూస్తోంది సుబ్బులు. తెల్లటి సిల్కు బ్లౌజు, తెల్లటి చీర, సిగలో తెల్లటి మల్లెలు. ఆ బుగ్గలూ, పెదవులూ మాత్రమే ఎరుపు. ఈ తెలుపు మీద నల్లటి జడ త్రోవ మరచిపోయిన త్రాచులాగ రొమ్ము మీద సుడులు తిరుగుతోంది. కదిలే శారదతో పాటు ఆమె కళ్ళు కూడా ప్రయాణం చేస్తున్నాయి. వీళ్ళందరి మధ్యా వనదేవతలాగా ఉంది సుబ్బులు. ఇంతసేపూ పాట ఆ వాతావరణాన్ని ముగ్ధమోహనంగా పుకలితం చేస్తోంది ఎవరా అని వెదికాను. పాట వచ్చే చోటు తెలుస్తోంది. కాని కిటికీలోంచి ఆ పాడే వ్యక్తిని చూడడం పడలేదు.

"ఏటికే తలుపు నేడు
రాడులే నీ వలపు రేడు
కనుపాపల నీలాన కదలు విశ్వమువోలె 'ఏటికే తలపు నేడు
పలునొక్కులో కరగు పల్లవాధరములా
ఎదనెదను సంధించి ఏకమౌదామనీ
ఏటికే తలుపు నేడు"

చర చరా మేడ మెట్లెక్కాను. కొమ్మల నీడ పడే చోట గోడకి చేరబడి, రెండు కాళ్ళ మీదా తలని ఆనించి ఇంకా విడని ఆ చీకట్లలోకి చూస్తూ పాడుతోంది దుర్గ. ఆమెను గుర్తుపట్టి నివ్వెరపోయాను. అప్పుడు మొదటిసారిగా అనుకున్నాను. కనిపించే మార్దవతకీ, వినిపించే మాధుర్యానికీ ఎంత దూరముందా అని. ఆ క్షణంలో నాకు దుర్గ మీద ఎనలేని గౌరవ ప్రపత్తులు పెరిగిపోయాయి. ఇంకా అక్కడ నేనెప్పుడూ చూడని ఆడపిల్లలున్నారు. వాళ్ళలో ఎవరు తలెత్తి చూసినా నేను కనిపిస్తాను. కాని ఆ ఆలోచన లేకుండా అలా దుర్గని వింటూ నిలబడ్డాను. దుర్గ పాట వింటూ చెట్టు నీడన నిలబడ్డ సుబ్బులు హృదయం ఆ మాటలు పలుకుతున్నట్లు ఒక్క క్షణం ఊహించుకుని పరవశించిపోయాను.

కాని అంత బాగా పాడుతున దుర్గ మీద దృష్టి ఎవరికీ లేదు. అంతా ఆటలో నిమగ్నులయి ఉన్నారు. పాట అయిపోగానే 'మరొకటి పాడవే' అని ఎవరో అరిచారు.

వాళ్ళని చూస్తూ అలా కూచుంది. ***మనసంతా ఏకీకృతం చేసి ఒక భావం పలికాక కొంతసేపు ఆ భావం వ్యక్తిని లోబరచుకుంటుంది.*** దుర్గ ఆ వెలుగు నీడల్లో భర్త కోసమై ఎదురు చూసే విరహోత్కంఠితలాగ కనిపించింది. పాట ఎవరికో చెపుతున్న హితవు కాదు. తన హృదయంలోని బాధను వ్యక్తం చేసుకొనడానికి ఏర్పరచుకున్న ధోరణి.

ఇంతలో ముసలమ్మగారు వాకిట్లోకి వచ్చి అరిచారు. "అట్లు సిద్ధంగా ఉన్నాయి. రండర్రా" అంటూ.

అందరూ ఒక్కసారి ముందుకు దూకారు.

అప్పటికి అర్థమయింది. అట్ల తదియ హడావుడి అని. మెట్ల మీదకి దిగి చూశాను. అందరికీ ఇంట్లో వరసగా అట్లు వడ్డించి తన రోజుల్నాటి కథలు చెపుతోంది ముసలావిడ. విన్నవాళ్ళు వింటున్నారు. లేనివాళ్ళు ఏవో కబుర్లాడుకుంటున్నారు. వసారాలోకి వస్తే వాళ్ళకి దొరికిపోతాను. అక్కడే చీకట్లో నిలబడి ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తున్నాను. మరి కాస్సేపటికి అంతా వసారాలోకి చేరారు. తమలపాకుల్ని ముందేసుకు కూర్చుని మెల్లగా చీల్చుకుంటూ, చిలకలు కట్టుకుంటూ కబుర్లు ప్రారంభించారు. మధ్యలో ఎవరో అన్నారు. "కాస్త మెల్లగా మాట్లాడండి బాబూ! ఆయన పడుకున్నట్టున్నారు లేస్తారు" గొంతు గుర్తు తెలియలేదు. శారదేమోననుకున్నాను. ఇల్లంతా సందడిగా ఉంది.

క్రమంగా చీకట్లు విడిపోతున్నాయి. ఇక ఆ మెట్ల మీద నిలబడలేక డాబా మీదకి వచ్చేశాను. మరో పది నిముషాలకి అంతా కదిలారు. అందరూ వెళ్ళేవరకూ ఆగి నేను మెట్లు దిగాను. చివరి మెట్టుకి వచ్చాక మాటలు వినిపించాయి.

"ఈయనకి మరీ ఇంత మొద్దు నిద్రేమిటి? తలుపు బాది పారిపోదాం" అంటోంది దుర్గ.

నాకు నవ్వొచ్చింది.

వయసొచ్చినా పువ్వుల్ని కదిపితే రేగే సౌరభంలాగ చిన్నతనపు చిలిపితనం చెదురుతుంది. అది చాలా అందంగానూ చెదురుతుంది కొందరిలో! అయినా దుర్గ చిలిపితనం ఇప్పుడు మాత్రం ఏం తగ్గుతుందని?

"వద్దోయ్, తెలిస్తే బాధపడతారు" అని చెయ్యి లాగుతోంది శారద.

"నీకేం తెలీదు. నువ్వుండు" అని దుర్గ తలుపు మీద దబదబ బాదింది.

ఒక్క విసురున వెనక్కు తిరిగిన ఇద్దరూ నన్ను చూసి మ్రాన్పడిపోయారు. ఇద్దరికీ మూర్ఛ వచ్చినంత పనయింది. శారదకి కొద్దిగా నవ్వు వచ్చింది కాని, దుర్గ నుదుటిమీద చెమట పట్టేసింది. బెదురు చూపులు చూసింది.

"నన్ను మీకు సహాయం చెయ్యమంటారా?" అన్నాను.

దుర్గ మాట్లాడలేదు.

"మీ అల్లరికి ఇంతవరకూ తెలివి రాకపోతే కదా లేపడానికి?" అన్నాను.

శారదకి నవ్వాగలేదు. తప్పించుకు పారిపోయింది.

కాని దుర్గ అలా వెళ్ళలేకపోయింది. నా ముఖం చూస్తూ "సారీ!" అంది.

నవ్వి "ఫరవాలేదు. మీరంత చక్కగా పాడినందుకు ఇవాళ మీరేం చేసినా క్షమించెయ్యగలను" అన్నాను.

వింతగా నా కళ్ళలోకి చూసి "మీరా పాటను విన్నారా...?" అంది.

అందులో బాగుందన్న కాన్ఫిడెన్సూ, మీరు విన్నారా? అనే ఆశా కనిపించాయి.

తలూపాను. "మీరాశించినట్లే ఇవాళ మీరే నన్ను లేపారు. అయితే తలుపు బాది కాదు. చాలా మృధుమధురంగా మీ పాటతో తట్టి లేపారు."

"ఛీ" అని కళ్ళు మూసుకుంది.

చెక్కడంలో కాస్త చెదిరిపోయిన బొమ్మలకి ప్రత్యేకలక్షణాలేవో, అందానికి ప్రత్యామ్నాయంగా ఇస్తాడనుకుంటాను బ్రహ్మదేవుడు. అలా అయితే ఈమెకు సిగ్గు ఇచ్చివుండాలి.

"ఇంత బాగా పాడతారని నాకు తెలీదే! ఎక్కడ నేర్చుకున్నారు ఇంత తియ్యటి పాటల్ని?"

ఇంకా ఏం మాట్లాడేవాడినో కాని దూరంగా ఎవరో పిలిచారు"దుర్గా" అంటూ.

"థాంక్యూ" అని పారిపోయింది దుర్గ వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా.

నాకు చాలా ఉత్సాహంగా ఉంది ఇవాళ. తలుపు తీసుకుని బ్రష్, పేస్టు తెచ్చుకుని వీధి అరుగుమీద కూచున్నాను. ఆకాశానికి తెలివొచ్చింది కాని, ఇంకా ఆ వీధిలో ఎంతో మందికి తెలివొచ్చినట్టు లేదు. వీధి చాలా మట్టుకు నిర్మానుష్యంగా ఉంది. ఇంకా ఏ ఇంట్లోనో ఆడపిల్లల గొంతులూ, నవ్వులూ వినిపిస్తున్నాయి. ఇక్కడ నుంచి వాళ్ళంతా వెళ్ళిపోయినందుకు దిగులేసింది.

ముఖం కడుక్కుని లోపలి రాబోతుంటే తాసిల్దారు గారింట్లోంచి సుబ్బులు రావడం కనిపించింది. అటు చూస్తూ వసారాలోకి వచ్చి నిలబడ్డాను. లోపలికి వచ్చి నన్ను చూసి నవ్వింది సుబ్బులు.

"పొద్దుటే ఎక్కడినుంచి?" అన్నాను.

"మీకు తెలీదూ? ఇవాళ అట్ల తద్దె. మా మామ్మ అట్లు చేసింది. దుర్గ ఇంట్లో కూడా చేశారు. చేసినవన్నీ ఏం కావాలి? అంటే తింటే కాని వీల్లేదని పట్టుపట్టారావిడ. నా వంతు తీసుకొచ్చేశాను. పోనీ మీరు తింటారా?" అని పళ్ళెం నా వేపు జాపింది. తెల్లటి చీర నడుం చుట్టూ తిప్పుకుని, మెడకు గంధం, నుదిటికి రెండూ కుంకుమ బొట్లతో పెద్ద ఆరిందలాగ కనిపించింది. పెదవులు తాంబూలానికి ఎర్రగా ఉన్నాయి.. మేడమెట్ల నీడ వాకిట్లో జాలుగా పడింది. అక్కడ ఒత్తిగిలి నిలబడ్డాను.

ఆమె చెయ్యి జాపి ఉంది. నేనెంతకీ అందుకోలేదు. "త్వరగా చెప్పండి బాబూ, అక్కడ తాసీల్దారుగారు పెద్ద ఉయ్యాల బల్ల దింపిస్తున్నారు" అని పోబోయింది. కదలబోతున్న సుబ్బుల్ని ఆపాలనే ధ్యాసతో ఒక్కసారి భుజం పట్టుకు ఆపాను. నిర్ఘాంతపోయి నిలిచిపోయింది. ఇప్పుడు ఆమె ముఖంలో తొందరలేదు. కోపం ఉందేమోనని వెదికాను. అదీ లేదు. కేవలం ఆశ్చర్యమే ద్యోతకమైంది.

"నేను... నేను..." ఏదో అనబోయాను.

"ఊఁ ఎలాగూ ఆపారుగా. తీసుకోండి" అంది మళ్ళీ నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"నువ్వు అందిస్తే తింటాను. ఇది మీ పండగ. ఎలా తినాలో కూడా మీరే చెప్పాలి."

నిస్సహాయతంటే స్త్రీకి అంత మక్కువనుకుంటాను. ఓసారి నా వేపు చల్లగా చూసి "అబ్బ! ఏం చోద్యం బాబూ! తినడమే రాదట ఈయనగారికి" అంటూ ఒకటి తీసి నోట్లో కూరింది. నేను మాట్లాడబోతే నోరు మూసి "అటు చూడండి" అని లోపలికి పారిపోయింది.

చూశాను. దురదృష్టం కొత్త పెళ్ళికొడుకు పళ్ళు తోముకుందుకు అరుగు మీదికి వచ్చి కూర్చున్నాడు. మేమిద్దరం అతని దృష్టిలో పడనూ పడ్డాం - ఇది రెండోసారి!

✡ ✡ ✡

ఎప్పటికైనా ఈ సుబ్బులు మన హీరోకి అర్థమౌతుందా? కొత్త పెళ్ళికొడుకు చూస్తుండగా హీరోకి దగ్గరౌతోందా? హీరోకి దగ్గరౌతుండగా కొత్త పెళ్ళికొడుకు చూస్తున్నాడా? ఇదంతా సాధారణ సంఘటనల సమాహారమేనా లేక ఏదైనా సైకలాజికల్ గేమా? ఏమో..!?

ఈ వెన్నెల వాగులో మరో మజిలీ కోసం వచ్చేనెల వరకూ ఆగాల్సిందే.

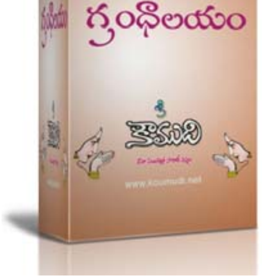

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!